

Руке...

Сваког школског часа рука у висинама... То је јава само на часовима! Стварност је сурова: само погнута глава, градиво је тешко, рука је тешка, не могу је помаћи ни дићи...

Наше руке су вредне и радне, али цаба када се каже: „Памет је у мозгу, а не у мишићима.“ Могу истрпети сваки наш хир, рад и зле чини. Па ипак, нерад им је дражи. Изложене разним недаћама, изложене немилој зими и снегу који их сваким својим језивим пољупцем уништи. Јадне оне, нема њихове другарице рукавице. Ипак, оне храбро настављају даље, прате нас, иду уз нас где год да пођемо и зађемо чинећи при том неке наше несташлуке.

Трпе наше вртогласне чини, сплетке, преваре и украсе. Када им натакнемо прстење, ставимо наруквице, сатове који стежу, оне само поклекну пред нашом љубављу за кинђурењем и доказивањем.

Управо сада живахни прсти само убрзано дишу, већ су се уморили, задихали, а још тегле ту снажну и мишићаву оловку, а њу баш брига: само трчи из реда у ред, не осврће се! Друга рука чека свој ред.

Беше то давно, али при самој помисли довољно болно. Било ми је негде око седам година. Игром случаја, остала сам сама у кухињи, тој подмуклој пустињи. Радознало и смело, приближила сам се злокобном шпорету који је личио на аждају у пуној снази. Длан ми је неспретно кренуо ка рингли која је необуздано беснела од врућине... Рука је остала укочена, немоћна да се одупре и одбрани, а длан је вриштао, својим руменим образом прилепљен бруталним пољупцем округле немани, али длан је и данас ту, неће више отићи где га неискусно срце води, заиста неће! То је као кад се професору не да да упише петицу, просто му неће рука у рубрику, а кад је у питању јединица... Е то је тај ђаволски ентузијазам!

Не чувамо их довољно!

Постоје и стварчице, ситне, а опет тако крупне које радују наше исцрпљене раднице, наше мале ручице. Као на пример, миловање. Не постоји ништа краће али слађе, ништа вредније, ништа тако несташно, а опет невино, од благог, попут пера меког и душе искреног, додиром који је пун охрабрујуће љубави и хуманости за свакога!

Просто смо ми ученици мали враголани пуни смицалица и разних креативних идеја (како не користити и не умарати превише мозга, а више урођену лукавост и спретност), наше руке су приморане да чине лудости које нас чине срећнима када успеју, са мало труда, пуно успеха у резултатима. Ако смо ми задовољни, руке само блажено лете, опчињено лебде, омамљено осећају нашу радост и веселје, па се не стиде! Прелећу тако преко разних провера знања, лете час до пушкица, час до папира који само упија, ништа не одговара као црна рупа, кратер незнања.

Понекад и саме послуже као хартија по којој исписујемо квази знања, али се не буне. Када нам на уснама затитра анђеоски осмех пред професором и очи засијају као две вреле звездице, а знамо како је било, наше помоћнице се весело, али скромно склопе, дланови се нежно дотакну. Кажимо то овако: тихим ускликом, раздраганим аплаузом пуним елана, оне прославе сваки наш успех и победу у којој су и саме учествовале, али се не хвале. Туђа срећа треба да нам буде на првом месту, па тек онда наше жеље јер када некемо улешамо само један тренутак, један делић пузла названог Живот,

то се памти вечно, остаје дубоко у срцу, само тај један благ и срдачни додир, који нас није коштао ништа, а добили смо срећу коју је изазвала туђа срећа! Срећа је бити срећан!

Да се вратим на нашу тему, јер сам одлутала далеко у свом филозофирању о људском моралу и животним вредностима. За крај, нећу ништа компликовано нити шифрирано, него нешто једноставно, сваком схватљиво, јер једноставност је посебна и лепа.

Дакле, руке су наше благо, прсти наши златници којим купујемо скривени свет истинских вредности ако се на овом свету ишта добро може купити, јер често лоше има цену. Потребно је понекад бити нежан и према њима, јер оне су увек ту за нас, а ми тога нисмо ни свесни! Колико нам само значе! Сетимо их се само онда када осетимо њихову патњу, чујемо њихов јецај и вапај.

III награда
Ивана Вицаи
II разред
Гимназија *Вељко Петровић* Сомбор

ВІV Раванград 2010
ВЕЉКОВИ
ДАНИ

